

Svar (24/7 01)

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Udlændingestyrelsen skal ikke give tilladelse til, at en flygtning foretager en rejse til sit hjemland.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 1, udstedes rejsedokument for flygtninge og fremmedpas af Udlændingestyrelsen. Det følger i den forbindelse af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, at rejsedokument for flygtninge og fremmedpas, der udstedes til en udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 (asyl), forsynes med påtegning om, at det ikke er gyldigt for rejse til det eller de lande, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at den pågældende risikerer asylrelevant forfølgelse (rejsebegrænsning). Rejselegitimationen forsynes dog ikke med en sådan påtegning, hvis udlændingen anmoder herom.

En påtegning om rejsebegrænsning ophæves ligeledes, når udlændingen meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, eller når udlændingen anmoder herom, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4.

En flygtning har således efter de nugældende regler mulighed for at rejse tilbage til hjemlandet på et dansk udstedt rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas umiddelbart efter, at den pågældende er meddelt opholdstilladelse, såfremt vedkommende anmoder om en ophævelse af rejsebegrænsningen.

Denne retilstand blev indført ved udstedelsen af en revideret udlændingebekendtgørelse i maj 2000 (bekendtgørelse nr. 310 af 4. maj 2000) og er videreført i den gældende udlændingebekendtgørelse (bekendtgørelse nr. 181 af 20. marts 2001). Tidligere skulle rejsedokumenter og fremmedpas udstedt til flygtninge som hovedregel forsynes med påtegning om, at dokumenterne ikke var gyldige for rejser til indehaverens hjemland, ligesom der kun i særlige tilfælde kunne fritages for en sådan påtegning.

Baggrunden for de gældende regler vedrørende rejsebegrænsning af rejsedokumenter og fremmedpas er et ønske om i videre udstrækning at give flygtninge mulighed for at rejse tilbage til hjemlandet med henblik på at undersøge muligheden for at repatriere. Ændringen skal således ses som et led i den generelle indsats for at forstærke og udbygge repatrieringsindsatsen,

som førte til vedtagelsen af repatrieringsloven i juni 1999 (lov nr. 353 af 2. juni 1999).

Det er Udlændingestyrelsens vurdering, at antallet af ansøgninger fra flygtninge om ophævelse af rejsebegrænsningen i pas er stigende, men styrelsen har ikke nogen statistisk opgørelse over, hvor mange af disse personer der rent faktisk foretager rejser til hjemlandet, idet Udlændingestyrelsen ikke i de konkrete tilfælde skal give tilladelse til sådanne rejser.

Jeg kan endelig oplyse, at jeg som nævnt i besvarelsen på spørgsmål nr. S 3208 fra samme spørger har besluttet at søge iværksat en nærmere undersøgelse af, i hvilke tilfælde og under hvilke omstændigheder flygtninge rejser tilbage for at besøge det land, de er flygtet fra.

Spm. nr. S 3210

Til indenrigsministeren (9/7 01) af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Vil ministeren tage initiativ til i kredsen af Schengenlande, at der i forbindelse med udstedelse af visum til et Schengenland optages fingeraftryk hos visumansøgeren med henblik på, at personens identitet senere kan fastslås?«

Begrundelse

Et visum, der er udstedt af f.eks. en italiensk repræsentation i Filippinerne til indrejse i Italien, er ligeledes gyldig indrejse i alle Schengenlandene, herunder Danmark. Der er risiko for, at personen efter indrejse til Italien rejser videre til Danmark, bortskaffer alle papirer, der kan identificere den pågældende person, og herefter henvender sig i Sandholmlejren og indgiver ansøgning om asyl. Det kan være så godt som umuligt for danske asylmyndigheder, at finde frem til den rigtige identitet bag personen, herunder at finde ud af at denne i virkeligheden er indrejst lovligt til et Schengenland på et visum. Et muligt misbrug kan undgås ved, at der i forbindelse med udstedelse af visum, optages fingeraftryk af visumansøgeren, der lagres i f.eks. Eurodac eller et tilsvarende register.